

Sygn. akt VIII GC 199/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Natalia Pawłowska - Grzelczak

Protokolant: stażysta Patrycja Predko

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2014 roku w Szczecinie

sprawy z powództwa Z. W.

przeciwko (...) spółce jawnej w Z.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki jawnej w Z. na rzecz powoda Z. W. kwotę 14.442,70 zł (czternaście tysięcy czterysta czterdzieści dwa złote siedemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 29 października 2011 roku;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. orzeka o stosunkowym rozdzieleniu kosztów procesu ustalając, że powód wygrał niniejszy proces w 6 %, a pozwany w 94% i stosownie do wyniku tego procesu szczegółowe rozliczenie kosztów procesu pozostawia referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt VIII GC 199/12

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 20 stycznia 2012 r. powód Z. W. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółki jawnej w Z. kwoty 228 796,69 złotych z ustawowymi odsetkami od kwoty 40 265,99 zł od dnia 31 sierpnia 2010 r., od kwoty 23 058,00 zł od dnia 16 października 2010 r., od kwoty 26 962,00 zł od dnia 19 października 2010 r., od kwoty 29 865,60 zł od dnia 10 listopada 2010 r., od kwoty 536,00 zł od dnia 9 grudnia 2010 r., od kwoty 29 036,00 zł od dnia 18 grudnia 2010 r., od kwoty 10 811,60 zł od dnia 30 czerwca 2010 r., od kwoty 1 782,00 zł od dnia 27 lipca 2011 r., od kwoty 8 897,50 zł od dnia 10 sierpnia 2011 r., od kwoty 30 729,00 zł od dnia 19 października 2011 r. i od kwoty 39 729,00 zł od dnia 29 października 2011 r. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podał, że pozwana od 2008 roku zamawiała u powoda kamień naturalny - granit przeznaczony do usług kamieniarskich, który powód dostarczał pozwanej po uprzednim telefonicznym zamówieniu. Wraz z towarem powód dostarczał faktury VAT, wyznaczając jednocześnie sposób zapłaty przelewem. Faktur tych pozwana nie negocjowała a dotyczyło to zarówno ich treści jak i kwot. Od 2010 r. pozwana zaczęła się opóźniać z zapłatą, nie regulowała wymagalnych należności lub regulowała w mniejszej wartości niż uzgodniona. Niniejszym pozwem powód dochodzi zapłaty za nieuiszczone należności wynoszące łącznie kwotę 228 796,69 zł. Nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w dniu 30 marca 2012 r. w postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwana podała, że uiszczała na rzecz powoda należności z wszystkich faktur powołanych w pozwie, poza fakturą nr (...) z dnia 20 października 2011 r. opiewającą na kwotę 39 729 złotych. Na

poczet powyższej faktury pozwana zapłaciła kwotę 25 286,30 zł, zatem do zapłaty pozostało 14 442,70 zł, jednocześnie pozwana zarzuciła, że towar objęty tą fakturą posiada wady istotne, znacznie obniżające jego wartość rynkową i użytkową co najmniej o 50 %. Mimo, że powód zadeklarował obniżenie ceny za wadliwy towar ostatecznie do tego nie doszło. Pozwana podniosła także zarzut bezwzględnej nieważności wszystkich umów sprzedaży kamienia objętych niniejszym pozwem z uwagi na brak świadomości zawieranych umów ponieważ M. S. (1) wspólnik pozwanej spółki był uzależniony od leków antydepresyjnych. Powyższe powodowało – zdaniem pozwanej – niefrasobliwy sposób rozliczeń w przypadku niektórych płatności dokonywanych przez M. S. (1) na rzecz powoda opierający się na zaufaniu. Ponadto pozwana wskazała, że o braku zasadności powództwa w części dotyczącej faktur z 2010 roku świadczy m.in. faks przesłany w dniu 8 listopada 2011 r. przez powoda pozwanej spółce. Pozwana podkreśliła także to, iż w fakse tym powód nie kwestionował wpłat gotówkowych dokonanych na jego rzecz za faktury za 2010 rok. Pozwana zarzuciła również, iż pisma wzywające ją do zapłaty z dnia 29 listopada 2011 r. i z dnia 9 stycznia 2012 r. zostały sformułowane enigmatycznie wskazujące, że powód nie jest zorientowany w stanie rozliczeń z pozwaną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód współpracował z pozwaną (...) spółką jawną w ramach prowadzonej działalności gospodarczej od 2008 roku z tym, że w 2009 roku z uwagi na problemy finansowe powoda współpraca ta została zawieszona, natomiast zintensyfikowała się w latach 2010 i 2011. Współpraca polegała na tym, że wspólnik pozwanej spółki (...) telefonicznie zamawiał u powoda kamień naturalny granit przeznaczony do usług kamieniarskich wykonywanych przez pozwaną. Powód osobiście dostarczał pozwanej zamówiony towar do miejsca wykonywania przez nią działalności tj. do Z.. W zamówieniach telefonicznych strony ustalały ilość, jakość oraz cenę towaru. Wraz z towarem powód dostarczał pozwanej w dniu odbioru towaru wystawioną przez siebie fakturę VAT, w której oznaczono termin i sposób płatności. Dostawy materiału były uzależnione od tego, czy pozwana zapłaciła za zaległą dostawę ponieważ zazwyczaj było tak, że pozwana zalegała z zapłatą jednej lub dwóch dostaw. Powód nie dostarczał towaru w sytuacji, gdy pozwana nie rozliczyła za więcej niż dwie poprzednie dostawy. W tych kontaktach pozwaną spółkę zawsze reprezentował wspólnik M. S. (1).

Bezsporne, nadto dowód: faktury VAT (k. 9- 20), zeznania świadka G. M. (1) (k.359-360), zeznania świadka K. S. (1) (k.286-395), wyjaśnienia Z. W. (k.303-304), przesłuchanie reprezentanta pozwanej M. S. (1) (k. 396 -398, 551).

Z tytułu dostarczonego w latach 2010-2011 materiału w postaci granitu powód wystawił pozwanej następujące faktury VAT:

- w dniu 27 sierpnia 2010 r. numer (...) na kwotę 54 900,00 zł płatną do dnia 30 sierpnia 2010 r.,
- w dniu 1 października 2010 r. numer (...) na kwotę 23 058,00 zł płatną przelewem w terminie 14 dni,
- w dniu 11 października 2010 r. numer (...) na kwotę 26 962,00 zł płatną przelewem w terminie 7 dni,
- w dniu 2 listopada 2010 r. numer (...) na kwotę 29 865,60 zł płatną przelewem w terminie 7 dni,
- w dniu 1 grudnia 2010 r. numer (...) na kwotę 29 036,00 zł płatną przelewem w terminie 7 dni,
- w dniu 10 grudnia 2010 r. numer (...) na kwotę 29 036,00 zł płatną przelewem w terminie 7 dni,
- w dniu 22 czerwca 2011 r. numer (...) na kwotę 20 811,60 zł płatną gotówką w terminie 7 dni,
- w dniu 19 lipca 2011 r. numer (...) na kwotę 28 782,00 zł płatną przelewem w terminie 7 dni,
- w dniu 2 sierpnia 2011 r. numer (...) na kwotę 40 897,50 zł płatną przelewem w terminie 7 dni,
- w dniu 11 października 2011 r. numer (...) na kwotę 39 729,00 zł płatną przelewem w terminie 7 dni,

- w dniu 21 października 2011 r. numer (...) na kwotę 39 729 zł płatną przelewem w terminie 7 dni

Dowód: faktura VAT nr (...) (k.11,21,192), faktura VAT nr (...) (k.22, 201), faktura VAT nr (...) (k.23,206), faktura VAT nr (...) (k.24), faktura VAT nr (...) (k.25,212), faktura VAT nr (...) (k.26,215), faktura VAT nr (...) (k.27,223), faktura VAT nr (...) (k.28,231), faktura VAT nr (...) (k.29,236), faktura VAT nr (...) (k.30,243), faktura VAT nr (...) (k.31,251).

Płatności z tytułu dostarczonych towarów pozwana realizowała w różnorodny sposób, tj. w drodze przelewu bankowego, wpłaty gotówkowej na rachunek powoda w banku bądź poprzez wpłatę gotówkową bezpośrednio do rąk powoda. Jeśli chodzi o wpłaty gotówkowe to często M. S. (1) ustalał telefonicznie ze Z. W. jaką kwotę pieniędzy pozwana ma zapłacić aby odbyła się kolejna dostawa towaru. Na konkretny dzień była zbierana określona kwota pieniędzy, którą Z. W. odbierał od M. S. (1), przy czym pieniądze najczęściej były wręczane powodowi na placu przy rozładunku towaru ale zdarzało się, że także poza godzinami pracy biura firmy. Często było tak, że M. S. (1) czekał na te pieniądze ponieważ jego pracownicy zbierali odpowiednią kwotę na dzień przyjazdu powoda od pozostałych kontrahentów. W firmie pozwanej obowiązywała zasada, że w sytuacji braku możliwości wygenerowania dokumentu KW M. S. (1) sporządzał ręcznie oświadczenia o zapłacie, tak aby księgową mogła następnie dokonać zaksięgowania tej zapłaty. M. S. (1) działał w pełnym zaufaniu do powoda, ich relacje były przyjazne i nie żądał od niego pokwitowań zapłaty, dlatego też nie zawsze przy wpłacie gotówkowej do rąk powoda wystawiane były dokumenty KW. Jednocześnie mimo próśb pracowników pozwanej spółki kierowanych do pracowników powoda nie były wystawiane przez powoda pokwitowania KP dokumentujące wpłaty za dostarczony towar. Dokumenty wpłat gotówkowych były podpisywane przez powoda tylko na początku współpracy powoda z pozwaną spółką. Wpłaty w formie gotówki na konto powoda dokonywane były przez M. S. (1) lub przez jego pracowników tj. G. M. (1), K. S. (1) lub S. L. bezpośrednio w banku powoda. Wpłaty dokonywane były także na wyraźne polecenie powoda na konto J. K.. Wówczas w tytule płatności wskazywano np. „opłata za kamień” lub „spłata faktur” i zdarzało się, że aby uniknąć prowizji bankowej jako płatnika wpisywano firmę powoda.

Dowód: pismo powoda z dnia 4 czerwca 2010 r. (k.166), pismo powoda z dnia 7 czerwca 2010 r. (k.172), oświadczenie z dnia 6 sierpnia 2010 r. (k.181, 184), polecenie księgowania (k.182), oświadczenie z dnia 27 marca 2010 r. (k.185), polecenie księgowania (k.186), oświadczenie z dnia 4 października 2010 r. (k.193), polecenie księgowania (k.194), oświadczenie z dnia 11 października 2010 r. (k.195), polecenie księgowania (k.196), oświadczenie z dnia 23 października 2010 r. (k.197), polecenie księgowania (k.198), oświadczenie z dnia 22 czerwca 2011 r. (k.221, 224), polecenie księgowania (k.222, 225), zeznania świadka B. B. (k.356-358), zeznania świadka G. M. (1) (k. 359-360), zeznania świadka S. L. (k. 361-362), zeznania świadka K. S. (1) (k.286-395), przesłuchanie powoda Z. W. (k. 303, 550).

Z uwagi na specyfikę prowadzonej działalności pozwana w okresie zimowym nie montowała nagrobków dlatego też w tym okresie jest mniej pracy i zleceń w tej branży. Z tego względu powód dostarczył dwa samochody kamienia ale z odroczonym terminem płatności, co było ustalone z M. S. (1). Pierwsza dostawa mogła się odbyć gdy pozwana zapłaciła za wszystkie dostawy z 2010 roku co miało miejsce w połowie 2011 roku ponieważ sezon na pracę rozpoczyna się dopiero w maju.

Dowód: zeznania świadka K. S. (1) (k.286-395), przesłuchanie reprezentanta pozwanej M. S. (1) (k. 396-398, 551).

Jeśli w zleceniu przelewu albo na dokumencie wpłaty pozwana określiła tytuł transakcji, tj. sprecyzowała za jaką fakturę dokonuje wpłaty, to powód zaliczał tą wpłatę na tą konkretną fakturę, a jeśli pozwana tego zaniechała to powód zaliczał wpłatę na najstarsze zadłużenie. Powód zaliczał te wpłaty na należności główne nigdy na odsetki. Powyższe odbywało się za aprobatą M. S. (1). Sens zapłat był taki, żeby płacić za dostawy aby mogły być realizowane następnym razem. Zawsze były to wpłaty na poczet faktur.

Dowód: zeznania świadka K. S. (1) (k. 394), przesłuchanie reprezentanta pozwanej M. S. (1) (k. 396-398, 551), przesłuchanie powoda Z. W. (k. 550).

Pozwana zrealizowała płatności należności z tytułu faktur objętych pozwem w następujący sposób: Płatność z tytułu faktury nr (...) opiewającej na kwotę 54 900 zł z terminem zapłaty na dzień 30 sierpnia 2010 r. dokonana została we wskazanych niżej kwotach i datach :

- 10 000 zł w dniu 3 września 2010 r. na rachunek powoda z tym, że tylko kwota 5212 zł została zaksięgowana na poczet tej faktury, reszta tj. kwota 4 788 zł zaliczona została na poczet faktury nr (...),
- 9 000 zł w dniu 20 października 2010 r. na rachunek powoda z tym, że tylko kwota 5 688 zł została zaksięgowana na poczet tej faktury, reszta tj. kwota 4 788 zł zaliczona została na poczet innej faktury nr (...) nie objętej pozwem,
- 8 000 zł w dniu 23 października 2010 r. M. S. (1) wpłacił tą kwotę gotówką do rąk powoda w biurze pozwanej spółki,
- 20 000 zł w dniu 11 października 2010 r. M. S. (1) wpłacił tą kwotę gotówką do rąk powoda na placu pozwanej przy rozładunku towaru,
- 16 000 zł w dniu 4 października 2010 r. M. S. (1) wpłacił tą kwotę gotówką do rąk powoda na placu pozwanej przy rozładunku towaru.

Dowód: potwierdzenie wpłaty (k.200), potwierdzenie wpłaty (k.199), oświadczenie (k.197), zeznania świadka K. S. (1) (k.389, 394), oświadczenie (k.195),

Płatność z tytułu faktury nr (...) opiewającej na kwotę 23 058,00 zł dokonana została we wskazanych niżej kwotach i datach :

- 10 000 zł w dniu 3 września 2010 r. wpłata na rachunek powoda, z tymże na poczet tej faktury zarachowana została kwota 4 788 zł, a reszta w kwocie 5 212 zł na poczet faktury (...),
- 10 000 zł w dniu 15 listopada 2010 r. wpłata na rachunek powoda,
- 50 000 zł w dniu 1 grudnia 2010 r. przelew bankowy z konta pozwanej na rachunek powoda, przy czym z tej kwoty na niniejszą fakturę zarachowano jedynie kwotę 270,00 zł.

Dowód: potwierdzenie wpłaty (k.200, 202), polecenie przelewu (k.202), wyciąg bankowy (k.205).

Płatność z tytułu faktury nr (...) opiewającej na kwotę 26 962,00 zł dokonana została we wskazanych niżej kwotach i datach :

- 50 000 zł w dniu 1 grudnia 2010 r. przelew z konta bankowego pozwanej na rachunek powoda, z tymże na poczet tej faktury zarachowana została kwota 26 962,00 zł.

Dowód: wyciąg bankowy (k.205).

Płatność z tytułu faktury nr (...) opiewającej na kwotę 29 865,00 zł dokonana została we wskazanych niżej kwotach i datach :

- 50 000 zł w dniu 1 grudnia 2010 r. przelew bankowy z konta pozwanej na rachunek powoda, przy czym z tej kwoty na niniejszą fakturę zarachowano kwotę 22768,00 zł,
- 2 800 zł w dniu 11 lutego 2011 r. wpłata na rachunek powoda,
- 15 000 zł w dniu 3 marca 2011 r. wpłata na rachunek powoda dokonana przez pracownika pozwanej K. K., z tej kwoty na poczet niniejszej faktury zarachowano kwotę 4 297,60 zł

Dowód: wyciąg bankowy (k.205), potwierdzenie wpłaty (k.210), potwierdzenie wpłaty (k.211).

Płatność z tytułu faktury nr (...) opiewającej na kwotę 29 036,00 zł dokonana została we wskazanych niżej kwotach i datach :

- 24 000 zł w dniu 29 grudnia 2010 r. wpłata na rachunek powoda przez pracownika pozwanej S. L.,
- 15 000 zł w dniu 3 marca 2011 r. wpłata na rachunek powoda dokonana przez pracownika pozwanej K. K., z tej kwoty na poczet niniejszej faktury zarachowano kwotę 5036 zł

Dowód: potwierdzenie wpłaty (k.211), potwierdzenie wpłaty (k.213).

Płatność z tytułu faktury nr (...) opiewającej na kwotę 29 036,00 zł dokonana została we wskazanych niżej kwotach i datach :

- 15 000 zł w dniu 3 marca 2011 r. wpłata na rachunek powoda dokonana przez pracownika pozwanej K. K., z tej kwoty na poczet niniejszej faktury zarachowano kwotę 5 666,40 zł,
- 5 000 zł w dniu 24 kwietnia 2011 r. wpłata na rachunek powoda dokonana przez pracownika pozwanej K. K.,
- 4 500 zł w dniu 9 maja 2011 r. przelew bankowy z konta pozwanej na rachunek powoda,
- 10 000 zł w dniu 3 czerwca 2011 r. przelew bankowy z konta pozwanej na rachunek powoda,
- 3 869,60 zł zapłacona do rąk powoda gotówką przez M. S. (1) w dniu 22 czerwca 2011 r., przy czym łączna kwota wpłaty wynosiła 18 500 zł

Dowód: potwierdzenie wpłaty (k.211), potwierdzenie wpłaty (k.216), potwierdzenie wpłaty (k.217), wyciąg bankowy (k.218-220), oświadczenie (k.221), polecenie księgowania (k.222,224), zeznania świadka G. M. (1) (k. 359-360), zeznania świadka K. S. (1) (k.286-395).

Płatność z tytułu faktury nr (...) opiewającej na kwotę 20 811,60 zł dokonana została we wskazanych niżej kwotach i datach :

- 14 630,40 zł zapłacona do rąk powoda gotówką przez M. S. (1) w dniu 22 czerwca 2011 r., przy czym łączna kwota wpłaty wynosiła 18 500 zł,
- 6 181,20 zł wpłata przez M. S. (2) na rachunek powoda w dniu 12 lipca 2011 r. w kwocie 18 000 zł

Dowód: polecenie księgowania (k.222,224), faktura VAT (k.223), dowód wpłaty (k.226,228), zeznania świadka G. M. (1) (k. 359-360), zeznania świadka K. S. (1) (k.286-395).

Płatność z tytułu faktury nr (...) opiewającej na kwotę 28 782,00 zł dokonana została we wskazanych niżej kwotach i datach :

- 2 694,80 zł wpłata na rachunek powoda w dniu 25 lipca 2011 r. w kwocie 10 000 zł, pozostała kwota 7 305,20 zł została zarachowana na fakturę nr (...) nie objęta pozwem,
- 10 000 zł wpłata dokonana przez M. S. (2) na rachunek powoda w dniu 29 lipca 2011 r.,
- 16 087,20 zł w dniu 25 sierpnia 2011 r. przelew bankowy z rachunku pozwanej na rachunek powoda na łączną kwotę 20 000 zł, pozostałą kwotę przelewu tj. 3 912,80 zł zarachowano na poczet faktury (...).

Dowód: dowód wpłaty (k.230,232), dowód wpłaty (k.233), wyciąg bankowy (k. 234).

Płatność z tytułu faktury nr (...) opiewającej na kwotę 40 897,50 zł dokonana została we wskazanych niżej kwotach i datach :

- 3 912,80 zł w dniu 25 sierpnia 2011 r. przelew bankowy z rachunku pozwanej na rachunek powoda na łączną kwotę 20 000 zł,
- 16 000 zł w dniu 7 września 2011 r. przelew bankowy z rachunku pozwanej na rachunek powoda,
- 4 000 zł w dniu 8 września 2011 r. przelew bankowy z rachunku pozwanej na rachunek powoda,
- 12 000 zł w dniu 26 września 2011 r. przelew bankowy z rachunku pozwanej na rachunek powoda,
- 4 984,70 w dniu 26 września 2011 r. przelew bankowy z rachunku pozwanej na rachunek powoda na łączną kwotę 11 000 zł.

Dowód: wyciąg bankowy (k. 234,237,239,240,242,244),

Płatność z tytułu faktury nr (...) opiewającej na kwotę 39 729,00 zł dokonana została we wskazanych niżej kwotach i datach :

- 6 015,30 zł w dniu 26 września 2011 r. przelew bankowy z rachunku pozwanej na rachunek powoda na łączną kwotę 11 000 zł,
- 15 000 zł w dniu 7 października 2011 r. przelew bankowy z rachunku pozwanej na rachunek powoda,
- 2 213,70 zł wpłata dokonana przez M. S. (1) do rąk powoda w dniu 11 października 2011 r. w łącznej kwocie 5 000 zł,
- 9 000 zł w dniu 13 października 2011 r. przelew na rachunek powoda,
- 4 500 zł w dniu 13 października 2011 r. wpłata gotówki na rachunek powoda przez K. S. (1),
- 3 000 zł w dniu 21 października 2011 r. wpłata gotówki przez M. S. (1) do rąk powoda.

Dowód: wyciąg bankowy (k. 244,245), dowód KW (k.247,252), potwierdzenie przelewu (k. 248), polecenie przelewu (k.249), dowód KW (k.250), zeznania świadka S. L. (k.361).

Płatność z tytułu faktury nr (...) opiewającej na kwotę 39 729,00 zł dokonana została we wskazanych niżej kwotach i datach :

- 2 786,30 zł wpłata gotówkowa dokonana przez M. S. (1) do rąk powoda w dniu 11 października 2011 r. w łącznej kwocie 5 000 zł,
- 7 500 zł w dniu 13 października 2011 r. przelew bankowy z rachunku pozwanej na rachunek powoda,
- 15 000 zł w dniu 4 listopada 2011 r. przelew bankowy z rachunku pozwanej na rachunek powoda.

Dowód: dowód KW (k.247, 252), wyciąg bankowy (k.253-254), zeznania świadka S. L. (k.361).

Z faktury nr (...) do zapłaty pozostała kwota 14 442,70 zł.

Bezsporne.

Oprócz należności objętych niniejszym żądaniem powód wystawił pozwanej szereg innych faktur z tytułu należności za dostawy granitu. Zapłata za te faktury nastąpiła w taki sam sposób jak za faktury objęte pozwem, tj. w drodze przelewu, gotówką do rąk powoda, gotówką na konto powoda a także na konto J. K..

Dowód: faktura nr (...) (k.165), pismo powoda z dnia 4 czerwca 2010 r. (k.166), wyciąg bankowy (k.167), dowód wpłaty (k.168), faktura korygująca nr (...) (k.169), faktura nr (...) (k.176), dowód księgowania (k.170), faktura nr (...)

(k.171), pismo powoda z dnia 7 czerwca 2010 r. (k.172), wyciąg bankowy (k.173), dowód KP (.174), dowód wypłaty (k.175), dowód wypłaty (k.177), wyciąg bankowy (k.178), polecenie przelewu (k.179 - 180), oświadczenie z dnia 6 sierpnia 2010 r. (k.181, 184), polecenie księgowania (k.182), faktura nr (...) (k.183), oświadczenie z dnia 27 sierpnia 2010 r. (k.185), polecenie księgowania (k.186), wyciąg bankowy (k.187), faktura nr (...) (k.188), wyciąg bankowy (k.189-190), potwierdzenie wpłaty (k.191)

Należności z tytułu wszystkich faktur wystawionych przez powoda pozwanemu od 2010 roku wyniosły 516 242,69 zł. Należności te wynikają z faktur objętych pozwem jak i nieobjętych niniejszym żądaniem. Natomiast kwota wszystkich wpłat dokonanych przez pozwaną w drodze przelewów bankowych lub gotówką na podstawie dokumentów KW wynosi 404 300,00 zł.

Bezsporne, nadto dowód: przesłuchanie reprezentanta pozwanej M. S. (1) (k. 396 -398, 551), przesłuchanie powoda Z. W. (k. 550).

Niejednokrotnie przelewy na rachunek bankowy realizowali pracownicy pozwanego tj. G. M. (1), K. S. (1), S. L., którzy nie mieli wglądu do programu księgowego, dlatego też bazując na programie magazynowym nie zawsze byli w stanie podać prawidłowy tytuł płatności, wynikający z aktualnego zadłużenia. Z tego względu w poleceniach przelewu z dnia 25 sierpnia 2011 r., 7 września 2011 r., 8 września 2011 r. i 26 września 2011 r. omyłkowo zapisano faktury (...).

Dowód: zeznania świadka B. B. (k.356-358), zeznania świadka G. M. (1) (k. 359- 360), zeznania świadka K. S. (1) (k. 386-395),

W dniu 8 listopada 2011 r. na prośbę M. S. (1) powód sporządził i przekazał mu faksem zestawienie należności zapłaconych i niezapłaconych. Powód w tym piśmie wskazał, że z 2010 r. do czerwca 2011 r. pozostała do zapłaty przez pozwaną kwota 21 615,10 zł, natomiast do listopada 2011 r. wpłacono kwotę 133 000,00 zł. Należność na 2011 r. z faktur o numerach: (...) wynosiła 193 073,10 zł. Dalej powód wskazał, że należność łączna za rok 2010 i 2011 wyniosła 214 688,20 zł, do listopada 2011 r. wpłacono kwotę 133 000,00 zł, zatem na dzień 6 listopada 2011 r. do zapłaty pozostała kwota 81 688,20 zł.

Dowód: faks z dnia 8 listopada 2011 r. (k.160).

W piśmie z dnia 29 listopada 2011 r. powód wezwał pozwaną zapłaty kwoty 228 796,69 zł wskazując, że za rok 2010 suma zadłużenia wynosi 149 723,59 zł a za rok 2011 suma zadłużenia wynosi 79 073,10 zł. W odpowiedzi na to wezwanie pozwana wskazała, że jej zapisy księgowe wykazują zadłużenie wobec powoda na kwotę 14 442,56 zł z tytułu faktury (...). Taką też kwotę zadłużenia pozwana uznała w piśmie skierowanym do Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. a stanowiącym odpowiedź na zawiadomienie o zajęciu wierzytelności powoda wobec pozwanej. Pozwana w grudniu 2011 r. wezwała powoda do potwierdzenia salda na dzień 30 listopada 2011 r. wskazującego na zaległość pozwanej w kwocie 14 442,56 zł, jednak wezwanie to pozostało bez odpowiedzi powoda. W piśmie z dnia 9 stycznia 2012 r. powód ponownie wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 228 796,69 zł pomniejszonej o wpłaty potwierdzone dokumentami KP wraz z odsetkami ustawowymi w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania. Wskazał, że niezapłacona należność wynika z następujących faktur VAT: nr (...). Powód nie księgował wszystkich wpłat od pozwanej ponieważ nie miał pełnej księgowości, natomiast prowadził zeszyt, w którym odnotowywał wpłaty i odliczał sumarycznie od zadłużenia. Powód księgował tylko faktury i na tej podstawie rozliczał się z urzędem skarbowym. Dlatego właśnie w taki sposób skonstruował wezwanie do zapłaty aby M. S. (1) wskazał wszystkie dokonywane na rzecz powoda wpłaty gotówkowe.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 29 listopada 2011 r. (k.163), pismo z dnia 2 grudnia 2012 r. (k.161), wezwanie do zapłaty z dnia 9 stycznia 2012 r. z dowodem nadania (k.32-34,162), pismo z dnia 5 marca 2012 r. (k.159), potwierdzenie sald (k.164), zeznania świadka B. B. (k. 356-358), zeznania świadka K. S. (1) (k. 386-395), przesłuchanie powoda Z. W. (k. 550-551).

Pozwana nie kwestionowała jakości dostarczonej jej przez powoda bloków granitowych, zastrzeżenia zgłosiła jedynie co do towaru dostarczonego w dniu 20 października 2011 r. objętego fakturą VAT (...) opiewającą na kwotę 39 729 zł

brutto. W piśmie reklamacyjnym z dnia 10 listopada 2011 r. skierowanym do powoda wskazała, że w dostarczonych blokach materiału o nazwie S. (...) widoczne są liczne spękania powierzchni brzeżnych pociętych płyt, przebarwienia struktury płyt, liczne przeziarnienia, sztychy. Poinformowała przy tym, że z takiego materiału nie jest w stanie wyprodukować nagrobków a jedynie niewielkie, małowagarytowe tablice napisowe. Z tego względu pozwana prosiła o przyjazd powoda i obejrzenie granitu. Jednocześnie zażądała zwrotu kosztów transportu polerowania i zaangażowania nakładów pracy przy wadliwym towarze na poziomie nie mniejszym niż 50 % wartości brutto zakupu. Pismo dotyczące m.in. reklamacji zostało również przesłane powodowi w dniu 5 grudnia 2011 r. Reklamacja ta pozostała bez odzewu ze strony powoda.

Dowód: dokumentacja zdjęciowa (k.123), protokół reklamacyjny (k.154), pismo z dnia 2 grudnia 2011 r. wraz z potwierdzeniem nadania (k.161), zeznania świadka B. B. (k. 356-358), zeznania świadka G. M. (1) (k.359-360), zeznania świadka K. S. (1) (k. 386-395).

Dostarczony przez powoda granit (...) objęty fakturą nr (...) zakupiony był jako tzw. „tonówka”, czyli w postaci bryły. Z tego względu przypisana jest mu objętość tonowa a nie metryczna bowiem tej klasy materiał jest niewymierzalny. Bryły takie są nieregularne i posiadają wady. Dostarczony pozwanej materiał kwalifikuje się do gatunku III lub IV co oznacza, że może posiadać wady w postaci pęknięć, nieregularnego uziarnienia, wtrąceń o innym uziarnieniu i kolorze a bryła jest nieregularna. Z tego względu towar taki nie podlega reklamacji dlatego sprzedawany jest na tony. Możliwość występowania wad ukrytych w tego rodzaju materialne ma swoje przełożenie na cenę, która jest niższa od tych w klasie I czy II. Średnia cena za materiał sprzedany jako „tonówka” wynosi 950 złotych za tonę. Natomiast cena takiego materiału w klasie I wynosi 15 000 zł za metr sześcienny brutto. W dostarczonym pozwanej materiale występują pęknięcia, przebarwienia, zróżnicowanie uziarnienia i wtrącenia w innym kolorze, które mają charakter naturalny i mechaniczny.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego W. H. (k. 512-515), uzupełniająca ustna opinia biegłego W. H. (k.549).

Wspólnik pozwanej spółki (...) od kilku lat chorował na depresję, z tego powodu był hospitalizowany. Zachowanie M. S. (1) budziło wątpliwości co do jego stanu psychicznego wśród pracowników pozwanej spółki. M. S. (1) był niejednokrotnie wzburzony, rzucał telefonem, jego nastroje były zmienne, umawiał się z klientami ale nie jechał na spotkanie. W okresie objętym żądaniem pozwu tj. 2010 – 2011 wspólnik pozwanej spółki (...) był uzależniony od leków grupy benzodiazepinowej / (...)/oraz alkoholu. Samo uzależnienie od leków nie jest równoznaczne z brakiem świadomości. W tym okresie nie był w stanie wyłączającym świadome podejmowanie decyzji i wyrażanie woli. Po śmierci żony w grudniu 2011 r. znacznie zwiększył przyjmowanie leków ale powództwo nie obejmuje należności z tytułu faktur wystawionych pozwanej po tym terminie. Przyjmowanie alprazolamu może powodować nadmierne uspokojenie, senność, osłabienie koncentracji, pamięci. Jednakże podawane dawki przyjmowane przez M. S. (1) nie powodowały stanu wyłączającego świadome podejmowanie decyzji wyrażanie woli w okresie 2010 r. do grudnia 2011 r.

Dowód: dokumentacja lekarska (k.135-152,158), opinia biegłego sądowego M. B. (k.419-457), zeznania świadka G. M. (1) (k.359-360), zeznania świadka S. L. (k.361), zeznania świadka K. S. (1) (k. 386-395).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w przeważającej części nie zasługiwało na uwzględnienie. W niniejszej sprawie powód swe roszczenie wywodził z faktu zawarcia z pozwaną spółką umowy przedmiotem, której była sprzedaż i dostarczenie pozwanej materiału w postaci granitu w odmianie (...). Podstawę prawną żądania pozwu stanowi zatem przepis art. 535 k.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Fakt, iż strony łączyła opisana wyżej umowa sprzedaży był poza sporem. Powód wskazał, że sprzedał i dostarczył pozwanej spółce granit, a następnie wystawił z tego tytułu faktury objęte niniejszym pozwem, zaś pozwana okoliczności tej nie kwestionowała. Strony nie kwestionowały również tego, że w ramach wzajemnych relacji handlowych rozliczały się za dostarczony granit. Natomiast spór na gruncie niniejszej sprawy koncentrował się na kwestii dotyczącej tego, czy i jak strony się rozliczyły, w szczególności czy za dostarczony w latach 2010 – 2011 towar opisany w fakturach objętych niniejszym żądaniem

pozwana zapłaciła wymaganą przez powoda należność. Zdaniem Sądu do zapłaty w ramach łączącej strony umowy sprzedaży granitu (...) pozostała jedynie kwota 14 442,70 zł wynikająca z faktury VAT nr (...) z dnia 21 października 2011 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 października 2011 r. Do powoda jako osoby występującej z pozwem stosownie do przepisu art. 6 kc należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi on swoje prawo. Do przeciwnika należy natomiast wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie. Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Z kolei w myśl art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyższe przepisy wyrażają zasadę kontrydiktoryjności procesu, nakładając na same strony procesu obowiązki dowodowe. To bowiem strony są gospodarzami procesu i to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Wspomniane przepisy określają również, jakie skutki poniesie strona w przypadku zaniechania przedstawienia dowodów dotyczących okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Mając powyższe na uwadze wskazać trzeba, że zaoferowany przez strony materiał dowodowy, a w szczególności przez pozwaną spółkę, nie dał podstaw do uwzględnienia roszczenia w kierunku postulowanym przez powoda, z wyjątkiem części roszczenia w zakresie kwoty 14 442,70 zł, o czym jeszcze będzie mowa. Zauważyć przy tym należy, że inicjatywę dowodową w niniejszej sprawie przejęła strona pozwana, podczas gdy powód ograniczył się do przedstawienia jedynie faktur VAT na podstawie, których oczekiwał od pozwanej zapłaty, nie oferując przy tym żadnych dokumentów odzwierciedlających stan wzajemnych rozliczeń, czy też dokumentów księgowych bądź ewidencji otrzymywanych od pozwanej wpłat. W świetle twierdzeń pozwanej popartych dowodami - zarówno z dokumentów jak i świadków - ta ograniczona aktywność dowodowa powoda okazała się niewystarczająca do wykazania zasadności roszczenia. W tej sytuacji cały ciężar dowodu został przerzucony na pozwaną, która zdaniem Sądu ciężar ten udźwignęła. Realizując swoje prawo do obrony w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana zarzuciła, iż kwota dochodzona pozwem jest niezgodna z rzeczywistym stanem faktycznym albowiem pozwana uregulowała należności z tytułu faktur VAT objętych żądaniem pozwu. Dalej podniosła zarzut wadliwości towaru objętego fakturą VAT nr (...) z dnia 20 października 2011 r. Ponadto pozwana celem zniweczenia powództwa wskazała, że w datach zawierania poszczególnych umów sprzedaży wspólnik pozwanej spółki (...) pozostawał w stanie wykluczającym świadomość czym spełniał kryteria z art. 82 k.c. uznania tych umów za bezwzględnie nieważne. Chybiony okazał zarówno zarzut wadliwości towaru jak i zarzut nieważności umów sprzedaży. Kwestionując zasadność roszczenia z tytułu sprzedaży materiału objętego fakturą VAT nr (...) pozwana podniosła, że dostarczony granit posiada wady w postaci licznych spękań materiału oraz przebarwień i przeziarnień. Pozwana uważała, że te wady tkwiły w towarze jeszcze przed przejściem niebezpieczeństwa na kupującego, a tym samym zmniejszają wartość i użyteczność tego towaru. Z tego względu pozwana żądała obniżenia ceny za towar o 50 %. W ocenie Sądu to żądanie okazało się nietrafne, co skutkowało bezzasadnością odmowy zapłaty należności ze spornej faktury w pełnej wysokości. W opinii sądowej biegły W. H. wskazał, że wprawdzie towar posiadał liczne pęknięcia, zróżnicowane uziarnienie czy wtrącenia w innym kolorze jednak te wady nie kwalifikowały towaru do reklamacji. Towar dostarczony pozwanej było bowiem towarem zakwalifikowanym do klasy III lub IV jako tzw. „tonówka”, Trafność tej kwalifikacji przyznały same strony a poza tym również z treści faktury nr (...) wynika, że zakupiony materiał stanowił tzw. „tonówkę” ponieważ przyjęto w niej objętość tonową a nie metryczną. W takim przypadku – jak wskazał biegły – kontrahenci podejmują ryzyko sprzedaży i zakupu bowiem materiał sklasyfikowany w III lub IV klasie ze swej natury może posiadać wady, a kupujący dokonując zakupu tak określonego materiału bierze na siebie ryzyko w zakresie jakości granitu. Biegły jednocześnie wskazał, a wskazanie to nie zostało w żaden sposób zakwestionowane, w szczególności przez pozwaną, że strony podczas oględzin przyznały, że były świadome tego ryzyka. Skoro towar zakupiony był jako tzw. „tonówka” czyli towar w klasie III lub IV to nie podlega on reklamacji. Powyższe znajduje swoje odzwierciedlenie w cenie, która jest niższa od materiału w klasie I czy II. Powód dostarczył pozwanej materiał w cenie 950 zł za tonę, czyli w średniej cenie za taki towar obowiązującej na rynku. Z tych względów pozwana nie miała podstaw do żądania obniżenia ceny bowiem nie zaistniały żadne okoliczności - pozwana w żaden sposób ich nie wykazała - które wskazywałyby na wadliwość towaru uzasadniającą obniżenie jego wartości. Jeśli chodzi o zarzut nieważności umów kupna granitu zawieranych przez M. S. (1) jako wspólnika pozwanej spółki to pozwana nie ma racji twierdząc, że umowy te na podstawie art. 82 k.c. są bezwzględnie nieważne. Ustawodawca w tym artykule przyjął, że aby czynność prawna była skuteczna, musi być podjęta świadomie i swobodnie, czyli aby składający oświadczenie woli miał rozeznanie, jaki skutek chce osiągnąć przez swoje działanie, oraz aby miał możliwość realizacji swej woli. Stan

wyłaczający świadomość lub swobodę traktowany jest na gruncie polskiego prawa cywilnego jako wada oświadczenia woli. Choroba psychiczna lub inne zaburzenia czynności psychicznych mogą mieć wpływ na ważność czynności prawnej, jednakże przyjmuje się, że same w sobie nie przesadzają ani o braku zdolności do czynności prawnych ani o wadzie. Przyjmuje się także, iż każda osoba mająca zdolność do czynności prawnych nieograniczoną prawnymi środkami posiada również zdolność faktyczną do dokonywania tych czynności. Natomiast złożenie oświadczenia w stanie wyłączającym świadomość lub swobodę oznacza wadę tegoż oświadczenia woli (zob. Lewaszkiewicz-Petrykowska Biruta, Komentarz do art. 82 Kodeksu cywilnego, [w:] Pyziak-Szafnicka Małgorzata (red.), Giesen Beata, Katner Wojciech J., Książak Paweł, Lewaszkiewicz-Petrykowska Biruta, Majda Rafał, Michniewicz-Broda Ewa, Pajor Tomasz, Promińska Urszula, Robaczyński Wojciech, Serwach Małgorzata, Świdorski Zbigniew, Wojewoda Michał, Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz, LEX 2009). Podkreślić przy tym należy, że opisane w art. 82 k.c. stany muszą występować w chwili składania oświadczenia woli. Natomiast sam fakt, że osoba składająca oświadczenie woli była dotknięta chorobą psychiczną czy też innym zaburzeniem, np. wywołanym uzależnieniem od alkoholu – jak w niniejszej sprawie – nie wystarcza dla uznania, że takie oświadczenie woli jest nieważne. Po przeprowadzeniu dowodu ze świadków, dokumentacji lekarskiej, a przede wszystkim dowodu z opinii biegłego lekarza psychiatry Sąd doszedł do przekonania, że M. S. (1) w okresie 2010 – 2011 a więc w czasie gdy dokonywał zakupu granitu u powoda, nie był w stanie wyłączającym świadome podejmowanie decyzji i wyrażanie woli. Biegły nie stwierdził u M. S. (1) objawów choroby psychicznej czy cech upośledzenia umysłowego. Wprawdzie w opinii sądowo – psychiatrycznej stwierdzono u niego uzależnienie od leków antydepresyjnych i alkoholu, jednak te okoliczności nie wywołały u M. S. (1) braku rozeznania, niemożności posunięć własnych i innych osób oraz niezdawania sobie sprawy ze znaczenia i skutków własnego postępowania. Wręcz przeciwnie z treści sporządzonej opinii można wywieść, że M. S. (1) działał świadomie, sposób prowadzenia jego firmy był niefrasobliwy bowiem zbyt ufał kontrahentom i pracownikom, jednakże jak podał „to mi się sprawdzało w interesach”. Powyższe nie może świadczyć braku rozeznania, zwłaszcza, że prowadził on w ten sposób firmę od wielu lat i przynosiła ona korzyści. W taki też sposób prowadził interesy z powodem Z. W., przy czym traktował go szczególnie z uwagi na oferowany przez niego trudnodostępny towar. M. S. (1) miał ustalony sposób relacji gospodarczych z powodem, więc miał rozeznanie jakie czynności podejmuje, a mianowicie najpierw umawiał się telefonicznie, przyjmował powoda, dokonywał zapłaty w całości albo w części. Fakt, iż nie był skrupulatny w prowadzeniu dokumentacji wynikał z tego, że ufał kontrahentom i tak też robił od wielu lat. Wobec tego płacenie gotówką nie może być poczytywane jako brak świadomości, zwłaszcza, że była to stała praktyka w pozwanej spółce. Zwrócić należy uwagę, że pozwana kwestionując żądanie zapłaty z faktury nr (...) nie kwestionuje jednocześnie zapłaty częściowej z tej faktury, dokonanej w okresie, w którym – jak twierdzi pozwana – M. S. (1) miał być pozbawiony świadomości. Powyższe pozostaje zatem w sprzeczności z twierdzeniami pozwanej o braku rozeznania M. S. (1) w czasie zawierania umów kupna granitu. Trudno bowiem przyjąć, że pozostawał on w nieświadomości co do wszystkich umów kupna odzwierciedlonych w załączonych do pozwu fakturach, natomiast pozostawał świadomy przy zawieraniu umowy odzwierciedlonej fakturą nr (...), której to zapłaty pozwana nie kwestionuje. Mając powyższe na uwadze Sąd przyjął, że sporne umowy zakupu materiału zostały zawarte prawidłowo i nie były dotknięte wadą żadną wadą oświadczenia woli skutkującą ich nieważnością. Stwierdzić należy, że były to umowy ważnie zawarte skutkujące nałożeniem na obie strony umów określonych praw i obowiązków wynikających z ich charakteru prawnego. Zarzut podnoszony w tym zakresie przez pozwaną okazał się zatem nietrafiony. Natomiast na uwzględnienie zasługuje zarzut spełnienia świadczenia wynikającego z zawartych umów sprzedaży objętych fakturami stanowiącymi podstawę żądania pozwu. Strona pozwana kwestionując zasadność dochodzonego roszczenia udźwignęła ciężar dowodzenia i wykazała, że dokonała zapłaty należności objętych pozwem, przejmując w tym zakresie inicjatywę dowodową. Na podstawie jej twierdzeń i zawnioskowanych dowodów w postaci wyciągów z rachunków bankowych, poleceń przelewów, dowodów KP i KW, faksu z dnia 8 listopada 2011 r., a także zeznań świadków, którzy potwierdzili część wpłat gotówkowych Sąd ustalił kiedy i w jaki sposób dokonano zapłat za sporne faktury. Płatności za poszczególne faktury były dokonywane na różne sposoby, tj. w formie przelewu bankowego z rachunku pozwanej na rachunek powoda, wpłaty gotówkowej w banku na rachunek powoda a także gotówką do rąk własnych powoda. Należy przy tym zauważyć, że powód nie kwestionował wpłat dokonywanych przelewem i gotówką na rachunek powoda (vide: przesłuchanie powoda, k. 550). Wszystkie te wpłaty zostały zresztą wykazane przedłożonymi do sprzeciwu wyciągami z rachunku bankowego pozwanej jak i dowodami polecenia przelewów. Ponadto powód na rozprawie w dniu 19 marca 2014 r. potwierdził również, że z tytułu wszystkich faktur VAT wystawionych pozwanej (zarówno objętych żądaniem

jak i nieobjętych żądaniem) wynikają należności w kwocie 516 242,69 zł, zaś kwota łączna dokonanych przez pozwaną wpłat (z tytułu należności objętych żądaniem jak i nieobjętych żądaniem) wynosi 404 300,00 zł. Jednocześnie powód przyznał, że nie jest w stanie stwierdzić „gdzie się podziały te wpłaty na przeszło 400 000,00 zł”. Słusznie zauważyła strona pozwana w piśmie procesowym z dnia 14 sierpnia 2012 r., że różnica tych kwot wynosi 111 942,69 zł, pomijając wpłaty gotówkowe dokonywane przez M. S. (1) bez pokwitowania. Natomiast pomniejszając tę kwotę o 14 442,70 zł jako kwotę niezapłaconej faktury VAT nr (...) do wyjaśnienia pozostaje kwota 97 499,99 złotych. Na uwagę zasługuje przy tym faks z dnia 8 listopada 2011 r. (k.160), w którym powód przekazał pozwanej zestawienie należności pozwanej na dzień 6 listopada 2011 roku. Z treści tego faksu wynika, że z roku 2010 do czerwca 2011 roku pozostała do zapłaty przez pozwaną kwota 21 615,10 zł, natomiast do listopada 2011 roku wpłacono kwotę 133 000,00 zł. Należność na 2011 r. z faktur o numerach: (...) wynosiła 193 073,10 zł. Dalej powód wskazał, że należność łączna za rok 2010 i 2011 wyniosła 214 688,20 zł, natomiast do listopada 2011 r. pozwana wpłaciła kwotę 133 000,00 zł, zatem na dzień 6 listopada 2011 r. do zapłaty pozostała kwota 81 688,20 zł. Znamienne jest to, że z pozwu wynika, iż pozwana z tytułu faktur wystawionych w 2010 roku ma wobec powoda zaległości w kwocie 149 723,59 zł, podczas gdy z treści zestawienia sporządzonego przez powoda w dniu 8 listopada 2011 r. wynika, że należności pozwanej za 2010 r. wynoszą jedynie 21 615,10 złotych. Powód w toku procesu wskazał, że sporządzone zestawienie miało jedynie charakter orientacyjny i nic nie znaczyło. Trudno jednak przyjąć takie wyjaśnienie za prawdziwe skoro już po sporządzeniu tego zestawienia powód nie wystawił pozwanej żadnej faktury bowiem ostatnia faktura pochodziła z 21 października 2011 r. Jednocześnie mało wiarygodne są twierdzenia powoda w tym zakresie jeśli wziąć pod uwagę fakt, że w zestawieniu tym przedstawił stosunkowo niewielką kwotę zadłużenia w porównaniu z dochodzoną pozwem, budzi to wątpliwości w świetle tego, że powód dysponował wówczas tj. w dniu sporządzania zestawienia wszystkimi fakturami. Trafnie zauważyła także pozwana, iż mało wiarygodne jest to, że powód dostarczał pozwanej materiał, mimo tak dużych opóźnień w płatnościach już wystawionych faktur. Zauważyć należy, że między pierwszą niezapłaconą – jak twierdzi powód - fakturą VAT nr (...) z dnia 27 sierpnia 2010 r. a ostatnią – nr (...) z dnia 21 października 2011 r. upłynął ponad rok czasu. W kontekście zeznań świadków B. B., G. M. (1) i K. S. (1) odnośnie tego, że powód nie dostarczał towaru jeśli pozwana zalegała z zapłatą za więcej niż dwie faktury, twierdzenia powoda o braku płatności przez taki długi czas budzą zatem poważne wątpliwości. Powód jak wyżej wskazano nie negocjował dokonanych przelewów bankowych czy też wpłat gotówkowych na rachunek powoda. Natomiast kwestionował wpłaty gotówkowe dokonywane przez M. S. (1) do rąk powoda. Należy jednak wskazać, że fakt tych wpłat został potwierdzony przez świadków, którzy naocznie widzieli jak M. S. (1) przekazuje osobiście powodowi określone kwoty pieniężne. Łącznie w ten sposób przekazana została kwota 70 500 zł. W dniu 22 czerwca 2011 r. G. M. (2) była bezpośrednim świadkiem przekazania kwoty 18 500 zł do rąk powoda kiedy to powód przywiózł materiał. Świadek ta wskazała, że tego dnia podpisała umowę z klientką, która wpłaciła w tym dniu kwotę 18 500 zł, którą to następnie przywiozła do firmy i przekazała M. S. (1) (k.359). Tę właśnie kwotę M. S. (1) wręczył powodowi. Z kolei S. L. widział jak M. S. (1) przekazywał powodowi do rąk własnych raz kwotę 5 000 zł a drugi raz kwotę 3000 złotych, przy czym pieniądze te sam M. S. (1) dostarczył, co miało miejsce na przełomie października i listopada 2011 r. (k.361-362). K. S. (2) była świadkiem trzech takich wpłat. Dwie z nich odbywały się na placu podczas rozładunku towaru i opiewały na kwotę 16 000 zł i 20 000 zł, a trzecia w sobotę gdy biuro pozwanej już było nieczynne i opiewała na kwotę 8 000 zł. Wpłaty te miały miejsce w październiku 2010 roku (k.389-390). Wszyscy nocni świadkowie dokonywanych wpłat gotówkowych umieli odnieść konkretne wpłaty do konkretnych okoliczności np., że w danym dniu biuro było zamknięte, że pieniądze pochodziły od określonej klientki itp. Nie były to zatem gołosłowne twierdzenia, a konkretne fakty oparte o konkretne zdarzenia i okoliczności, co czyni te zeznania wiarygodnymi. Również M. S. (1) zeznający na rozprawie podobnie jak i wskazani wyżej świadkowie wykazali jak były pokrywane wpłaty gotówkowe do rąk powoda, skąd pochodziły pieniądze, jakie były okoliczności towarzyszące tym wpłatom a jednocześnie potrafili umiejscowić te wpłaty w czasie. Wskazać należy, że fakt spełnienia roszczenia, w tym przypadku wpłaty gotówki z tytułu dostarczonego materiału, nie podlega żadnym ograniczeniom dowodowym. Nie musi on być zatem dowiedziony tylko dowodem z dokumentu, takim jak polecenie przelewu czy wyciąg bankowy, bądź dowód KP. Strona wykonanie swojego obowiązku wynikającego z zawartej umowy, tj. zapłaty – może dowodzić każdym dowodem, nie są przy tym wykluczone dowody osobowe. W ocenie Sądu pozwana ciężar dowodzenia w tym zakresie udźwignęła, wykazując za pomocą świadków, że dokonywała wpłat gotówkowych do rąk powoda na poczet należności z tytułu dostarczonego granitu. Z zeznań tych świadków wynika jednoznacznie, że sytuacja taka tj. wpłaty przez M. S. (1) do rąk powoda zdarzyły się kilkakrotnie a przy tym nie były potwierdzane dokumentami KP. Pracownicy pozwanej mimo

bowiem próśb kierowanych do powoda czy też jego pracowników nie otrzymywali od niego pokwitowań otrzymania pieniędzy. Powód kwestionując wpłaty gotówkowe nie przedstawił jednak dowodu przeciwnego, że taka sytuacja nie miała miejsca. Jest to o tyle istotne, że na rozprawie w dniu 19 marca 2014 r. powód przyznał, że przy ostatnim lub przedostatnim transporcie otrzymał pieniądze od M. S. (1) w gotówce. Potwierdził także okoliczność dwóch wpłat gotówkowych, na dowód których zostały wystawione dowody KP (k.550). Nie budzi zatem wątpliwości fakt rozliczania się z powodem również w formie gotówkowej. Poza tym zarzucając w toku procesu, że dokonane wpłaty dotyczą innych faktur niż te dochodzone pozwem powód – wbrew ciążącemu na nim obowiązкови z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. – nie wykazał zasadności twierdzeń w tym zakresie i nie powołał jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego, że wpłaty te powinny zostać zaliczone w inny sposób. Powód przede wszystkim nie wskazał na jakie konkretnie faktury te wpłaty zostały zaliczone. Pozwana wprawdzie sama przyznała, że zdarzyło się jej omyłkowo wskazać tytuł zapłaty w postaci konkretnej faktur, jednak powód sam nie przedstawił precyzyjnego wyliczenia na poczet jakich należności zaliczył te wpłaty ogólnikowo tylko podnosząc, że nie są one objęte pozwem. Wobec tego powód w żaden sposób nie udowodnił aby wpłaty dokonywane przez pozwaną spółkę regulowały inne należności niż te dochodzone pozwem. Okoliczności przedmiotowej sprawy przy uwzględnieniu wyjaśnień powoda wskazują, że on sam nie miał pełnego rozeznania co do stanu wzajemnych rozliczeń zarówno w chwili składania pozwu jak i w toku procesu. Na rozprawie w dniu 19 marca 2014 r. powód przyznał, „nie księgowałem wpłat M. S. (1) bo nie miałem pełnej księgowości, ja księgowałem tylko faktury”. Powyższe świadczy o tym, że powód nie prowadził precyzyjnych rozliczeń, ani nie kontrolował wpłat. Jak sam przyznał miał tylko zeszyt. Prawdopodobnie z tego względu nie dokonał potwierdzenia sald, o które był wzywany w piśmie z grudnia 2011 r. Fakt braku dostatecznej orientacji powoda w rozliczeniach z pozwanym bez wątplenia wynika choćby z treści wezwania do zapłaty, w którym powód domaga się zapłaty kwoty 228 796,69 zł „pomniejszonej o wpłaty potwierdzone dokumentami KP”. Skonstruowanie treści wezwania w taki enigmatyczny sposób miało na celu, by to M. S. (1) wskazał wszystkie dokonywane na rzecz powoda wpłaty gotówkowe, których powód nie był pewien bo ich nie księgował, co zresztą powód potwierdził na rozprawie w dniu 19 marca 2014 roku. Jednocześnie na tej rozprawie powód przyznał, że nie jest mu znane zadłużenie pozwanej z roku 2011. Tym samym rozbieżności wynikające ze sporządzonego zestawienia należności czy wezwania do zapłaty wynikają z braku stosownej wiedzy powoda co do swoich własnych wierzytelności. Powód nie potrafił przy tym wyjaśnić dlaczego mimo tego, że suma transakcji między stronami wynosiła 516 242,69 zł a kwota wpłat bankowych 404 300,00 zł, w pozwie domagał się zapłaty ponad 200 000,00 zł. Jednocześnie wskazał, że „może księgowca się pomyliła” (k.550). Powód decydując się na drogę postępowania sądowego musi wiedzieć, że ciąży na nim obowiązek wykazania roszczenia, tymczasem powód nie umiał zatem wykazać jak były dokonywane przez pozwaną spółkę wpłaty. To strona przeciwna złożyła dokumenty świadczące o rozliczeniu z powodem. Wszystkie dowody z dokumentów zaferowane przez pozwaną, a w szczególności w postaci faksu z dnia 8 listopada 2011 r. i wezwań do zapłaty, w kontekście okoliczności sprawy świadczą o tym, że powód nie dołożył należytej staranności przy prowadzeniu swoich spraw skoro nie prowadził księgowości i – jak sam przyznał – nie księgował wszystkich wpłat dokonywanych przez M. S. (1) albowiem prowadził tylko „zeszyt” i tam robił zapiski. Zapiski te okazały się zdaniem sądu niewystarczające. Jeśli chodzi o żądanie dotyczące odsetek ustawowych od należności głównych objętych wskazanymi w petitum pozwu fakturami VAT to wskazać należy, że w okolicznościach rozważanej sprawy nie jest możliwe ustalenie terminów wymagalności i zasad kierujących rozliczeniami stron. Zarówno z treści faktur jak i zeznań stron wynika, że na fakturach tych wskazywane były terminy płatności i tak w fakturze nr (...) termin płatności został określony na 30 sierpnia 2010 r. natomiast w pozostałych fakturach termin płatności wynosił 7 lub 14 dni. Niemniej jednak – co też wynika z zeznań powoda i reprezentanta pozwanej ale także zeznań świadków – strony rozliczały się według odrębnych ustnych ustaleń albo w dniu przywozu towaru albo przy następnej dostawie lub też jeszcze przed dostawą. Co istotne obie strony taki sposób rozliczeń akceptowały. Jak zeznał powód wpłatę zaliczał na najdalsze zadłużenie i tylko na należności główne nigdy na odsetki. Również M. S. (1) potwierdził, że logicznym było, iż powód zaliczał wpłaty na najstarszy dług. W wyniku powyższego niejednokrotnie powstał stan nadpłaty, który rozliczany był na poczet kolejnej przyszłej dostawy. Innym razem po stronie pozwanej była niedopłata ponieważ pozwana nie zapłaciła całej należności z faktury ale rozliczenie następowało przy następnych dostawach. W świetle tego przyjąć należało, że strony takich wpłat nie traktowały jako opóźnienie dlatego też wpłaty na poczet konkretnych faktur dokonywane były zarówno przed, w dniu jak i po dniu dostarczenia przez powoda towaru. Podkreślić trzeba, że wzajemne stosunki stron procesu cechował brak uporządkowania a wręcz chaos nie mający nic wspólnego z należytą starannością wymaganą w stosunkach

tego rodzaju. Strony nie prowadziły dokładnej ewidencji zachodzących między nimi zdarzeń gospodarczych. M. S. (1) choć dokonywał wpłat gotówki do rąk powoda to nie egzekwował potwierdzeń KP – co potwierdzają wszyscy świadkowie, którzy poddali to krytyce jako jego współpracownicy. Z kolei powód nie miał księgowości a jedynie zeszyt, którego w toku procesu nie okazał. Sąd obowiązany jest orzekać na podstawie materiału dowodowego zaoferowanego przez strony procesu, a ten z którym mamy do czynienia na gruncie niniejszej sprawy obrazuje tylko brak należytej staranności ze strony powoda i pozwanej, co uniemożliwia de facto poddanie tych rozliczeń kontroli w zakresie terminowości, bo o takiej w tym konkretnym przypadku w ogóle nie może być mowy. Jest to o tyle istotne, że sam powód nie jest w stanie precyzyjnie się wypowiedzieć w tym zakresie, choć to nami spoczywa ciężar dowodzenia swoich roszczeń. Nie można zatem w ocenie Sądu mówić o opóźnieniu w zapłacie faktur dochodzonych niniejszym pozvem skoro strony same zadecydowały o takich a nie innych zasadach wzajemnych rozliczeń i konsekwentnie te zasady stosowały i akceptowały. Zauważyć przy tym należy, że taki sposób rozliczeń obowiązywał strony również w przypadku należności nie objętych niniejszym pozvem, o czym świadczą załączone przez pozwaną na tą okoliczność dowody z dokumentów i świadków.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w toku postępowania dowody z dokumentów, wiarygodnie przedstawiające okoliczności sprawy. Należy zwrócić uwagę na fakt, że strony nie kwestionowały żadnego z tych dowodów pod względem ich prawdziwości. W tej sytuacji również Sąd uznał, że dowody z dokumentów stanowią podstawę do czynienia w oparciu o nie ustaleń faktycznych w istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy kwestiach. Ustalony stan faktyczny Sąd oparł także na dowodach z zeznań świadków i przesłuchania stron. Sąd nie znalazł podstaw do odmowy wiarygodności zeznań świadków, zwłaszcza, że były one spójne i znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym. Co istotne świadkowie zeznając na okoliczność przekazywania gotówki do rąk powoda dokładnie wytłumaczyli jak wyglądały rozliczenia stron, wskazując przy tym okoliczności towarzyszące każdorazowej wpłacie gotówki. Za wiarygodne co do ustalenia istotnych okoliczności niniejszego postępowania Sąd uznał wyjaśnienia reprezentantów strony powodowej i pozwanej w zakresie w jakim korespondowały ze sobą i zebrany w sprawie materiałem dowodowym w postaci dokumentów oraz zeznań świadków. Kierując się kryteriami o jakich mowa w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd uwzględnił także opinię biegłego sądowego W. H. jak i M. B.. Opinie powyższe były spójne i kompleksowe bowiem wydane w oparciu o całokształt dowodów znajdujących się w aktach sprawy zaś wnioski tych opinii są jednoznaczne i stanowcze, a przy tym żadna ze stron opinii tych nie podważyła. W świetle powyższego Sąd uznał, że roszczenie powoda, z wyjątkiem kwoty 14 442,70 zł, nie zostało wykazane zarówno w zakresie należności głównej jak i odsetek, dlatego też podlegało ono oddaleniu, o czym orzeczono w pkt II sentencji wyroku. Sąd dochodząc do przekonania, że pozwana nie zniweczyła roszczenia powoda o zapłatę reszty wynagrodzenia wynikającego z faktury VAT nr (...) zasądził w pkt I sentencji wyroku od pozwanej na rzecz powoda kwotę 14 442,70 zł tytułem należności głównej. O odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 k.c. zasądzając od pozwanej na rzecz powoda ustawowe odsetki od dnia 29 października 2011 r. jako dnia następującego po upływie terminu zapłaty tej należności przyjmując termin zapłaty przyjęty na fakturze jako niekwestionowany przez strony i nie przez strony nie zmieniony ustną umową. Na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd rozstrzygnął o stosunkowym rozdzieleniu kosztów procesu ustalając, że powód wygrał proces w 6%, a pozwany w 94 % i stosownie do wyniku procesu szczegółowe wyliczenie pozostawił referendarzowi sądowemu.